

lige Erkendelse af, at Renten er under 4 pCt., at den højtærede Kultusminister er gaaet med til at nedfætte Renten af Sorø Akademis Midler. Den højtærede Finansminister udtalte, at det var kun Smaalaan, det drejede sig om. ved disse Kestlaan i Dommene og Bøndergaardene. Jeg skal tillade mig at oplyse, at det er ret almindeligt i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, at der i en Bøndergaard staar 5—7.000 Kr., og det er jo ikke saa ganske lidt. Den højtærede Finansminister udtalte endvidere, at det var let at faa indfriet disse Laan. Men enhver ved jo, at det falder ikke saa meget let Bønderfolk ind at forandre Laan, hvis der er Mulighed for, at det kan betale sig for dem at beholde dem uforandrede, thi det er jo forbunden baade med Omkostninger og Ulejlighed. Jeg synes derfor, det er fuldt forsvareligt, om man her gik over til at nedfætte Renten. Det vilde ikke være Forringelse af Statens Indtægter af nævneværdig Betydning, medens det vilde være af ikke ringe Betydning for vedkommende, om de kunde faa deres Rente nedsat. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister at tage denne Sag under nærmere Overvejelse, om der altsaa dog ikke endnu kunde være Mulighed for at faa nedsat Renten. At det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds talte saa smukt om at beholde den høje Rente til Statskassen, undrer mig selvfølgelig ikke, det er jo saa fuldstændig i Overensstemmelse med at tale for at beholde de høje Lønninger til Embedsmændene. Jeg synes derfor, det er let forstaaeligt, at det ærede Medlem staar paa dette Standpunkt, og hans Udtalelse har ikke paa nogen Maade overbevist mig om, at det ikke vilde være forsvareligt at nedfætte Renten her.

H. Jørgensen: Angaaende Endringsforslag under Nr. 2 vil jeg gerne tillade mig at sige et Par Ord, idet jeg nemlig ved Afstemningen ikke kan følge mine nærmeste Meningsfæller, men maa stemme sammen med Finansudvalgets Flertal. Jeg skønner nu ikke rettere, end at det er fuldt forsvareligt at gaa til en saadan Nedfættelse som den her foreslaaede, naar henses dels til Konjunkturerne paa Børgemarkedet i det hele taget, og dels ogsaa til, at Staten af det sidst optagne Laan kun svarer en Rente af $3\frac{1}{4}$ pCt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) gjorde gældende mod en saadan Rentenedfættelse, at Køberne af disse Ejendomme, hvorom der her er Tale, havde i sin Tid købt billigt, idet de havde faaet Fæstefgiften kapitaliseret. Det ærede Medlem har sikkert Ret i, at Køberne i Hen-

hold til Loven af 8de April 1851 købte billigt, men det maa erindres, at det er andre Ejere, der nu sidde paa disse Gaarde, og de Folk, der nu ere Indehavere af disse Ejendomme, have sandelig købt disse til den Salgsværdi, som de havde paa den Tid, da de købte dem, og sidde lige trykede i det, fordi Køberen i Henhold til Loven af 8de April 1851 har købt billigt. Det ærede Medlem mente endvidere, at hvis man i 1851 havde kunnet forudsæ, at Renten her i Landet vilde blive lavere end 4 pCt., vilde man ikke have faaet Ejendommene til den billige Pris, som Tilfældet var den Gang. Deri har maatte det ærede Medlem Ret, men hvad man heller næppe havde forudset i 1851, var, at vi have faaet en forandret Møntfod, ere gaaede over fra Sølvmøntfoden til Guldmøntfoden, hvorved Pengene sikkert nok have faaet en større Værdi, men derved er lige saa sikkert Renten i Virkeligheden bleven større end oprindeligt fastsat. Jeg mener, at særlig dette sidste taler for, at man nedfætter Renten. Jeg mener, at det er berettiget af Ejerne af de paagældende Ejendomme at forlange en saadan Rentenedfættelse, og at det er forsvareligt for Statsmyndighederne at gaa dertil. Jeg vil derfor stemme for Udvalgets Flertals Forslag om en saadan Rentenedfættelse, og jeg vil anmode ærede Medlemmer om at gøre ligesaa, idet jeg haaber, at den højtærede Finansminister da efter en saadan Afstemning vil føle sig opfordret til at tage Spørgsmaalet herom under fornyet og velvillig Overvejelse.

Bluhme: Det er kun et Par Ord, jeg ønsker at henvende til den højtærede Finansminister i Anledning af hans Udtalelser vedrørende de vestindiske Der. Saa ønskeligt som det er, at man kommer ud over Banfelighederne paa disse Der, er det dog klart, at selv om Rigsdagen er villig til at gaa ind paa en Afvindelse med Sukkerkogerierne, er det dog umuligt at kunne bevilge en Sum dertil, naar man ikke har Garanti mod, at de enkelte Aktionærer bagefter kunne sagsøge Regeringen. Det er altsaa indlysende, at stulde der træffes en endelig Ordning af Forholdene, maa der være Sikkerhed for, at Afslutningen er endelig med vedkommende Aktiehavere.

Med Hensyn til de koloniale administrative Forhold maa det være klart, at det er overdraget til Regeringen i Forbindelse med Kolonialraadet at administrere Derne. Kolonialraadet har en aldeles bestemt lovgivende Myndighed, saa længe Derne administreres herfra. Det er klart, at Kolonialraadets Forhandlinger skulle være offentlige og bør